

«**А** погледни, Михалчо, извикала Радка, като се запряла до едно разцъвняло трънче: кой ли ще е залъпилъ на това перце този памукъ? да не бждешъ ти?»

— Не, отговори Михалчо, може да е Петко или пъкъ Иванчо,

— Това не е Петкова работа, отговорила Радка: я виждъ, колко хубаво сж проточени тѣзи кончици, колко ягко тѣ се държатъ на зеленото перце.

— Гледай, гледай, казалъ Михалчо, вътрѣ има нѣщо, като топче. — Послѣ тѣзи думи той искалъ да сваля отъ перцето залъпениитъ памукъ.

«Ахъ, не! не барай! извикала Радка и като хванъла Михалча, втрѣчила очитѣ си на перцето: виждашъ, тукъ има червейче, мърда се».

Наистина, дѣцата не били излъгани: на перцето, подъ тънко и прозрачно юрганче, прилично на памучецъ, въ едно малко пашкулче, лѣжало червейче. Отдавна вече то лѣжало тамъ, отдавна тихийтъ вѣтрецъ люлъялъ неговата люлчица и то сладко дрѣмело въ своята въздушна постелка. Разговора на дѣцата разбудилъ червейчето; то пробилло едно прозорче на пашкулчето и погледнѣло на Божийтъ свѣтъ, видѣло, че тамъ е хубаво и слънцето грее: позамислило се нащо червейче: «Какво е туй нѣщо, казало си то, никога не ми е било така топло; не ще да е лошаво на Божийтъ свѣтъ; я да отида малко по нататѣкъ.»

Още единъ пътъ червейчето чукнѣло въ пашкулчето и прозорчето станѣло по голѣмо. Тогава то пѣхнѣло главичката си въ прозорчето, примѣхнѣло се по нататѣкъ, още малко, още малко—и най послѣ съвсѣмъ излѣзло отъ пашкулчето; погледнѣло прѣзъ тънкото юрганче и видѣло, че до него на перцето капка отъ сладка росица свѣтела отъ слънцето.

«Я да се нания съ сладката водича», казало червейчето и се помѣжило да отиде до капката; «нъ, не ще да е тука: кой ли е направилъ това? види се, майка ми. Много ягко е залъпила тази покривка, щото не може да се повдигне! какво да